

Là công dân ai cũng có quy

From: nguyen thanhgiang

Date: 2010/3/10
Subject: C

L

(Thay thư c

M

“ Chín r

hơn chỉ u s quay lại đem theo luật xu t b n và t p t c làm vi c v i t i ” ”.

Đ quý v hình dung đ c ph n nào v cu n sách, tôi xin trình b y ở đây l i phi l c a sách có tiêu đ : “ Nghĩ v s m nh công dân ” nh sau:

“ Các c quan thông t n, báo chí và cán b tuyên giáo c a Đ ng lúc thì li t tôi vào hàng c p t i n, lúc b o tôi là k b t m n, là ph n t c h i; lúc lên án tôi là: ch ng Đ ng, ch ng ch nghĩa xã h i. N ng n h n, tôi còn b quy t i: ph n đ ng, gián đ p, ph n b i t qu c, ch ng chính quy n nhân dân vv ...

Các c quan thông t n báo chí ngoài n c và n c ngoài, nh ng ng i thi t tha v i s nghi p dân ch hóa đ t n c thì g i tôi là ng i yêu n c, ng i b t đ ng chính ki n, nhà ly khai, nhà trí th c, nhà dân ch vv ..., đôi khi còn x p h ng là hàng đ u, là ng n c tiên phong.

Th c t , tôi ch là m t công dân, công dân c a n c Vi t Nam.

Là công dân ai cũng có quy n l i và nghĩa v đ i v i t qu c mình.

Đ i u 53 Hi n pháp n c ta ghi: “ Công dân có quy n tham gia qu n lý Nhà n c và xã h i, tham gia th o lu n các v n đ chung c a c n c và đ a ph ng, ki n ngh v i c quan Nhà n c, bi u quy t khi Nhà n c tr ng c u ý dân ”.

Đ i u 69 ghi: “ Công dân có quy n t do ngôn lu n, t do báo chí; có quy n đ c thông tin; có quy n h i h p, l p h i, bi u tình theo quy đ nh c a pháp lu t ”.

Đ i v i nh ng ng i s ng có ý th c, có trách nhi m, hai đ i u trên không ch đ c hi u là nh ng quy đ nh v quy n l i mà là nghĩa v , nghĩa v r t cao c ; là s m nh, s m nh r t thiêng liêng.

Mấy chục năm qua tôi đã kiên trì và nhẫn nại theo dõi những biến động của tâm lý và trí thức của mình, không nên không sự trở lại không biết bao nhiêu gian nguy, khổ nhọc mà tôi đã phải gánh chịu.

Có thể tôi không hoàn toàn vô tư những chuyện là tôi không có hại, không ham mê chuyện quyên.

Thư tôi đã chứng tỏ điều này đủ rõ.

Thật ra tôi đã từng hoài bão nông cụ và việc của muôn năm quyên đi hành thiện cao để đưa đến những điều tốt đẹp, công bằng hơn, hạnh phúc hơn, vinh quang hơn; những thu hoạch có thể kể tôi mới mê làm thơ (thơ ca ngợi những điều tốt, thơ chê những M...), có thể kể tôi bận làm khoa học - kỹ thuật. Đến khi có điều kiện thì các điều Hiến pháp quy định như sự minh thiêng liêng của công dân nêu trên thì tuy đã cao mà tôi thì nhận ra là mình không còn được như xưa nữa, trong khi tập thể Việt Nam đã xuất hiện những tài năng hơn hẳn tôi sung mãn của tôi.

Vậy những tôi vẫn không thể thoát thác cái Sấm rền Công dân thiêng liêng của mình vì vẫn còn bám dính mãi lời dạy của nhân “Quả gia hân vọng, sự phụ hân trách”, cho dù đã trong trường học giáo dục: “Thư sự du du nơi lão hà...”.

Phải thú thật là tôi không vô tư bởi vì tôi vẫn trông mong được hưởng cái ân huệ mà Jean Jacque Rousseau đã nói tới: “Những công dân xứng đáng với bản phận phải được ban thưởng bằng vinh dự chứ không phải bằng được quyên”.

Song lẽ, e rằng điều của người này, nơi trông mong này cũng chỉ hão huyền. Đêm qua nằm nghĩ về cái lý lẽ phi lý cho tập sách này, tôi bỗng nghĩ ra mấy câu thơ như là rằng rằng những một:

Đông vơi, chiếu đã sáng
Trăng chìm nơi đáy giếng
Thăm thẳm nơi của người
Xa xa nhà nơi buồn.

Ôi, cái Sấm rền Công dân của tôi!, của chúng ta! Những phước thác thật nặng nề và sự hối hận

mãi còn day dứt.

Đu sao, “ của tin còn mất chút này làm ghi”. Tôi vẫn xin được giải bày để được soi xét.

Xuân Canh Dần ”

Đây không phải là lần đầu những phen phạm trong “ Tú sách gia đình ” của chúng tôi khi như thế này bị sách nhiễu. Các cuốn “ Suy tư và đạo đức ” (năm 2000), “ Nhân quyền và Dân chủ Việt Nam ” (năm 2006) của tôi và cuốn “ Giữ lại trái tim khi về cõi ” của ông Vũ Cao Quân (do tôi làm giúp năm 2005) cũng từng làm tôi lao đao, khốn khổ .

Tôi xin trích đăng lại một vài đoạn trong mấy bài viết trên đây, nói về hoàn cảnh các cuốn sách đó:

“ Cách đây hơn nửa năm, số Văn hoá Thông tin Hà Nội gửi gởi y mời gặp tôi. Tiếp tôi hôm ấy có 4 người: ông Chánh Thanh tra số VHTTHN - chủ trì cuộc họp, ông Võ trường Võ Xuân tốt nghiệp Báo chí Văn hoá- Thông tin, một nhân cán bộ của Sở và một công an mặc thường phục.

Mở đầu, ông Chánh Thanh tra tuyên bố các thủ của một người tố cáo rằng anh ta mua được cuốn “ Suy tư và đạo đức ” từ một quán sách gần nhà tôi và để nhờ cơ quan nhà nước truy xét tôi.

Nghe xong thế, tôi xin phát biểu ngay: Để nhờ truy tìm tác giả các thủ đề : 1- yêu cầu anh ta trả lại một số điểm mà ám trong thế ; 2 – giúp chúng ta tìm của hàng sách đó, bắt đóng của, không cho kinh doanh nữa. Kinh doanh sách báo thì phải biết rằng chủ được bán các xuất bản phẩm. Cuốn “ Suy tư và đạo đức ” không xuất bản (không có tên nhà xuất bản) mà chỉ là cuốn sách trong thế sách gia đình như đã ghi ngay ở trang đầu .

Bắt người bắt mũi tên tên công bố quật vào mặt mình, ông Chánh Thanh tra trở nên hốt hoảng bối rối.

Sau hơn hai tiếng đồng hồ nghe tôi thuyết trình là chính (vì họ không có lý lẽ nào), thế ký được biên bản cuộc họp. Trên khi ký, tôi gạch ba gạch đầu dòng nêu ba điểm như sau . Hai gạch

đầu dòng đầu tiên, nhưng tôi hai đầu ngón đã nói ở trên. Gọi cho đầu dòng thứ ba để ghi nhớ sau: “Đầu ngón các ngón chỉ giúp tích cực đầu cuốn sách để xuất bản chính thức. Việc làm này tất nhiên gặp muôn vàn khó khăn, đòi hỏi trí tuệ và lòng dũng cảm, song nếu ai dám đầu ngón đầu thì tên tuổi sẽ được ghi vào lịch sử”. Họ đã ra mắt hoá đơn phát hành chính. Tôi không ký vì không muốn tôi không vì phạm bất cứ điều khoản nào trong luật xuất bản – báo chí cũ. Trước khi ra vở, tôi an ủi họ: “Tôi rất thông cảm vì đã không chỉu lòng để giúp các ngón chỉ hoàn thành nhiệm vụ công trên giao. Dù sao, tôi không thể như những kẻ trước sẽ ép phẫn pháp lý, chèn ép lợi ích họ”. Tôi thấy lòng thấy họ cảm phục. Chèn ép qua vì bất cảm mạnh áo mà họ bị sai bởo phải làm mất vì công bản thân họ thấy là không phải” (Trích bài “Kể chuyện sách chèn ép lợi ích ở trên” trong cuốn “Nhân quyền và Dân chủ ở Việt Nam” do nhà xuất bản “Tiếng Quê hương” xuất bản tại Hoa Kỳ năm 2007).

Và đây là đoạn trích bài “Chuyện đau lòng về mất cuốn sách” cũng in trong cuốn “Nhân quyền và Dân chủ ở Việt Nam” nói trên:

“Đầu cuốn “Gợi ý và trình bày khi vẽ cõi” của Vũ Cao Quận, tôi rất trân quý nội dung nhưng không hài lòng về hình thức nên lột. Tôi quyết định tìm mọi cách tôn hình thức cuốn sách cho xứng đôi phải với nội dung của nó. Tôi thuê họa sĩ vẽ bìa, đặt in bìa. Tôi biên tập lại rồi vẽ nùng hình thức photocopy để nhân bản. Dù vậy, cuốn sách dày 392 trang vẽ nùng bìa đẹp và đẹp không kém gì nhưng cuốn sách lo ngại đẹp của Nhà xuất bản Chính trị Quốc gia.

Chiều tối 11 tháng 4 năm 2005, giữa lúc trời mưa lâm thâm, tôi đi lấy sách vẽ. Vẽ ra khỏi cửa hàng, mất tập công an vây bắt tôi, đẩy tôi lên mất chiếc xe ô tô. Tôi bị người ép giữa hai công an. Họ ép sát đến nỗi tay tôi đểng cựa vào súng lục của họ. (Tôi nhớ lại câu chuyện kể ngày nào của tác giả Trần Đức khi ông cũng vẽ tại cửa hàng photocopy cuốn “Nhật ký Rừng Rậm” đi ra, cũng bị vây bắt và tung lên xe và có hai công an người ép hai bên như thế này). Họ đã bắt tôi vẽ đến công an phòng Thanh Xuân. Sau hơn nửa tiếng người chặn, họ mất chiếc người tại đầu đểng cựa đểu đểng cựa, có cả máy quay video. Họ kiểm tra, kiểm soát, lập biên bản thu giữ toàn bộ số sách. ...

Sáng 12 tháng 4, theo lịch miêng hôm trước, tôi phải lên hội Ban Thanh tra Sở Văn hoá Hà Nội. Lấy tra hỏi, lấy lập biên bản..... Khi người ta đưa biên bản cho tôi đểng cựa, trước khi ký, tôi đã nhắc lại và ghi vào đó hai ý chính như sau:

1 - Đây là những bài viết đầy tâm huyết của ông Vũ Cao Quận đểng cựa tôi tập hợp và đóng lại những mất cuốn sách đẹp nhưng không phải là sách xuất bản nên tôi và tác giả Vũ Cao Quận không

chúng tôi biết rằng bạn nào liên quan đến Luật Xuất bản và Bộ Luật Hình sự của nước CHXHCNVN. Chúng tôi không hề phạm pháp mà chính việc tịch thu tài sản cá nhân của chúng tôi mới cách bạn ông mới đáng phải đưa ra tòa.

2 - Chúng tôi chỉ cần không bao giờ chúng tôi nhân dân, chúng tôi Tộc quí, cũng không chúng tôi chỉ nghĩa Mác, không chúng tôi đến Cộng sản Việt Nam như ngiên kiến chúng tôi như khi mới khuyến cáo chỉ nghĩa Mác- Lenin, chúng tôi như sai lầm tại hội trong chế độ trước chúng tôi của đến Cộng sản Việt Nam. Chúng tôi là nhân công dân chân chính hiếm hoi có ý chí mạnh mẽ và nói tiếng nói trung thực nhằm xây dựng Nhà nước, xây dựng Đảng mới cách thế giới, tích cực, không xu nịnh, không cẩu thả.

Ra khỏi phòng thẩm vấn Sở Công an Hà Nội, tôi òi chang chang ngỡ, không hiểu sao tôi suýt ngã vì đâm xe vào vỉa hè.

Tôi buồn thối nghĩ : Sao cứ đi đi đi đi mãi cái cảnh đàn áp dã man và hành hạ vô lý ng tâm như ng ng đã tống vào sinh ra tử cho cuộc cách mạng này như Trần Đ, như Vũ Cao Quỳnh ... , như ng ng còn mới tằm lòng, mới cây bút và ít t giấy ? Sao Đảng chỉ thích để c để mình trong tống ca, trong tán d, trong xỉ m như ?

Không, chúng tôi không chế độ và không thế nào là t để Đảng đâu, như ng nếu chỉ thế này thì không lâu nữa Đảng sẽ chết chìm trong d, sẽ đi trong mê của quá nhiều như ng liêu tiếm chính sự sung sự vào chế độ. Và, rồi đây, trong cơn sám hối muộn màng, không biết Đảng có còn để sự c ng d ý để nói là chỉ m mới cách kính phục để với như ng ng như chúng tôi không ? ” .

Chính cuốn “ Dân chủ và Nhân quyền ở Việt Nam ” y của tôi cùng tống bị truy đi t ng . Ông Vũ Cao Quỳnh đã mô tả cuộc trình diễn kịch li t đó trong bài “ Nghĩ về cuốn sách bị thu giữ ” viết ngày 20 tháng 8 năm 2006 như sau:

“.... Rồi gần đây như t, sáng ngày 30/6/2006 mới lũ tr ng tu n th i @ hung hãn x c vào nhà khám nhà, hu sách như m như c như như t i tên b o chúa Tôn Thu Hoàng và tên phát xít Hít le để mà li u h n!

Thanh Giang ơi là Thanh Giang ! ... Ông چرا chán, چرا ngắn, چرا số hay sao ? Nelson Mandela vẫn vang trong tù 28 năm đã qua rồi, mà t phát súng n mà t Luther King g c xu ng, và bà A - ôn - xu - chi , Nguyễn Vũ Bình đang ở trong tù. Và còn bao thân phận dưng c m đ u tranh cho dân چرا và nhân quyền v n đang còn "Tr n tr i gi a b y sói " چرا làm ông n n lòng sao? L i n a tr c ng n n đêm khuya leo l t, Lý Th n Chi 80 tu i, nhà lão thành Cách m ng Trung Qu c, tr lý cao c p c a Chu Ân Lai ph i th than ph n u t kêu lên: "Ch đ c ng s n چرا Mao چرا bao gi có dân چرا !" và số ki n tàn sát Thiên An Môn ra đ i.

B n bè tôi ở H i Phòng đã đ c Nhân quyền và Dân چرا Vi t Nam چرا ông v i lòng trân tr ng, quý m n xen l n trong số lo l ng m h đang l l ng quanh sinh m ng چرا ông....

Nh ng v n đ bàn v dân چرا và nhân quyền چرا Thanh Giang ng n ng n nh ng t li u l ch số , nh ng danh ngôn danh nhân, nh ng đ n چرا ng xúc tích, nh ng bi n minh khúc tri t, nh ng l p lu n چرا t چرا, nh ng thí đ c th . Trình đ چرا a tôi đâu dám làm MC đ n truy n cho cu n sách چرا ông và t m i trang đã là m t l i hùng bi n. Nh ng bao gi ... bao gi nhân dân Vi t Nam đ c đ m mình trong dân چرا và đ c h ng cái quyền làm ng i nh ông vi t ? ”

Cái “ số lo l ng m h đang l l ng quanh sinh m ng چرا ông ” mà Vũ Cao Qu n đã v n vào tôi ngày nào tu ng nh hôm nay l i tr l i ng p ghé đầu đây!

Cái gì có th số x y ra trong ít gi t i ?

L i khám nhà ? L i th m v n ? L i vi t biên l i đòi n p ph t ? ...

Khám nhà làm gì cho vô ích. Tôi không چرا g i چرا anh Lê H ng Hà mà còn چرا g n چرا c đ a چرا khác n a rồi. Tôi cũng đã k p g i cu n “ Số m nh Công dân ” đó b ng nhi u con đ ng đ n các ông Nông Đ c M nh, Nguyễn Minh Trí t, Nguyễn T n Dũng, Nguyễn Phú Tr ng, H Đ c Vi t, Tr ng T n Sang, Ph m Quang Ngh , Tô Huy R a, Lê Kh Phiêu, H i đ ng Lý lu n Trung ng, H c vi n Chính tr Qu c gia

Th m v n, vi t biên lai đòi n p ph t thì h n r i l i cũng số nh m y l n tr c thôi. Ch n e bây gi ng i ta có nhi u “ sáng ki n ” h n. Lo i “ sáng ki n ” nh : b tù Đi u Cày không ph i vì

tôi viết blog, tôi biểu tình chống Trung Quốc mà là tôi trốn thuế; bỏ tù Trần Khôi Thanh Thay không phải vì tôi dám văn bản hóa lời thóa mạ của dân oan đối với chính quyền mà vì tôi đánh lòi mặt ông “ cò mặt đâm thuê chém. mặt n ” đến nhà gây gổ với chúng mình !

Hôm là trong nội dung cuốn “ Sấm mệnh Công dân ” có nội dung khác, thậm chí trái ngược với những nhận thức và sự trình bày của các ông đang soạn thảo Công lệnh ĐCSVN và Văn kiện Đại hội XI, để biết là với ông Nguyễn Phú Trọng. Đây là “ điếu nguy hiểm chết người ” nhưng chúng tôi thấy dứt khoát không thể né tránh. Do quan liêu, do chuyên quyền để đoán, do chế độ áp đặt người oai, các ông đã hiểu như quay lưng nhìn với thực tiễn và xa lạ với những Suy tư và việc của nhân dân Việt Nam. Các ông không nhận ra để điểu này vì các ông không muốn nhận ra, phần vì sợ hãi khốc của chế độ chính trị mà các ông cố tình tỏ ra làm cho nội dung ngớ ngẩn, hoặc sỗ hĩnh, hoặc chán ngán không muốn nghe muốn nói gì nã.

Có quyền, có thế, tôi có cảm thấy sai nha quá chúng đông đúc, ngớ ngẩn ta muốn làm gì mà chúng để. Tuy nhiên, xin cho tôi để nhấc lên lời kết bản “ Tin khốn ” viết lúc 3 giờ sáng ngày 3 tháng 2 vừa rồi như sau: “ Chết chết hèn sợ không đàn áp để cho ch s , trong khi, con cháu chúng tôi, con cháu những người có lòng tri và con cháu họ vẫn sợ còn chung sống mà lòng nghe nhau, mà phàm bình và phán xét ”.

Hà Nội, giữa đêm 8 tháng 3 năm 2010

Nguyễn Thanh Giang

Số nhà 6 – Tờp thơ Đưa Việt lý Máy bay

Trung Văn – Tờ Liêm – Hà Nội